



О Великом брату се може писати из различитих „дискурса“, рецимо као о новом покушају медија да се „хиперреалистички“ приближе свакодневном животу кроз директни воајеризам, или о томе како је овај програм парадигма модерног човека у тржишној утакмици и његовог страха да не буде „номинован и избачен“. Међутим, овом приликом желели смо нешто да кажемо о једној ужој и само на први поглед баналнијој теми – учешћу Неше Чанка у Великом брату.

Неко је од политичара рекао да Чанково учешће у Великом брату на телевизији Пинк представља одбацивање његове досадашње политичке каријере. Реч је управо о супротном – овај ријалити је заправо медијска потврда његовог политичког стила. На страну то што се тиме додатно понижава институција скупштине (и генерално политичке делатности) у којој се расправља о оваквом једном нушићевском случају („неплаћеном“ одсуству). Нећемо ни о томе колико је за такву одлуку господину Чанку било битно колико ће добити новаца и медијског публицитета, који му је сада јако потребан, јер је маргинализован од „господара Војводине“ Пајтића, па је, ваљда, принуђен да се преко Београда и Великог брата „бори за војвођански идентитет“. Све нам то није толико битно колико природна блискост учесника медијског пројекта Великог брата, Пинка и Ненада Чанка.

Постоји дубока идеолошка повезаност ових „медијских феномена“. Ријалити шоу Велики брат се својим називом позива на Орвела, при чему се овај феномен преокреће у глорификацију воајерског надзора појединца и тријумфа социо-дарвинистичког такмичарског духа. Политички врло коректно и у складу са глобалном неолибералном парадигмом. Исто тако је и Пинк, пролазећи кроз фазе јефтине фолк-забаве, па преко „Јул је кул“, до промотера евроатлантских вредности, увек форсирао анационалну и глобалистичку идеју на брдовитом Балкану. Верујемо да је идеолошка нетрпељивост према Пинку од промотера „урбаности“ и „европејства“ управо оманула, јер (свесно или не) превиђају да је Пинк заправо одрадио много већи посао „за њихову ствар“ него рецимо „хардкор“ Б92. Он је незаслужено био жигосан од неких еврофанатика као израз балканског и антиевропског културног модела, а заправо је баш Пинк локализовао глобалистичку анационалну парадигму у културно-медијској сфери. Сада представља важан, ако не и најважнији медијски стуб проевропског естаблишмента (поред РТС-а и Б92). Стога би, као и Чанку, и господину Митровићу због огромних

Велики ружичасти брат

Пише: Бранко Радун
уторак, 17 март 2009 14:54

заслуга за „светску и европску ствар у Србији“ најмање требало спочитавати тако ситан грех као што је кокетирање са народњацима или низак ниво комуникације.

Појављивање Чанка у Великом брату „неумитан“ је врхунац (а можда и почетак краја) његове медијске каријере и његово природно уточиште. Неша Чанак није уопште негирао своју политичку каријеру и идеју наступом у „медијском трешу“ Великом брату, јер је то и стилски и идеолошки његова „природна средина“. Да није постао политичар, вероватно би био водитељ и шоумен на некој телевизији, по могућству на некој попут Пинка. Његов политички имиџ је сасвим у стилу америчких водитеља другоразредних шоу-програма где се саговорници вређају и цинично понижавају, а при томе намећу себе другима.

Од ових сличности важније нам је то што Чанак – ВБ – Пинк чине, заправо, целовит идеолошки пројекат са циљем да се кроз јефтину, а веома гледану воајерску забаву промовише политички коректно мишљење. То данас значи да се форсира анационално, индивидуалистичко и наивно европејство које „ће све позлатити“. Пинк је на свој начин, као и Чанак, дао велики допринос промоцији „евроатлантских интеграција“. Они су увек пазили да буду на идеолошкој и свакој другој линији коју прописује глобалистички Велики брат. Све све, само да не би ризиковали судбину свог народа који је преживео „номинацију“ и „избацивање“ из куће Великог брата.